

A

BEATA HVMILIANA FLORENT.

Amplissimæ CERCHIORUM nobilitatis centro,

C U I

VIDUITATIS PALLOR, SERAPHICIQUE CINERES

In Sanctimoniæ lucem felicissimè degenerarunt,

UT E' TOTA DISPUTATIONUM CIRCUMFERENTIA

Philosophicis lineis ad Veritatis Centrum

Prosperè collimet,

E' cineribus ignem, & è pallore splendorem

S I B I S P E R A T

CAROLVS ANTONIVS BINDIVS FLORENT.

CONCLVSIONES PHILOSOPHICÆ.

EX PROEMIALIBVS LOGICÆ.

I.

DAtur Logica artificialis, hoc est habitus studio, & exercitatione acquisitus per regulas certas, & infallibiles operationum nostri intellectus, & est ad alias scientias totales acquirendas solùm moraliter necessaria; Est virtus intellectualis secundùm partem analyticam, topicam, & sophisticam; est vera scientia simpliciter, & adæquatè practica; Benè dividitur in docentem, & utentem, prima est quæ dat præcepta, quasi in abstracto definiendi, syllogyzandi, &c. secunda est quæ per sua præcepta actu dirigit operationes intellectus; Habitus autem Logicæ docentis, & habitus Logicæ utentis non realiter, sed per intellectum solum distinguuntur.

II.

Suppositis varijs obiecti acceptionibus, & divisionibus obiectum materiale Logicæ non sunt voces, neque res omnes, neque intellectus, itaut obiectum attributionis sit, vel voces rectè dispositæ, vel res rectè cognitæ, vel intellectus rectè intelligens; sed obiectum

 mate-

materiale sunt operationes intellectus; quatenus dirigibiles, obiectum formale est ipsa rectitudo, & operatio recta est obiectum attributionis, & licet obiectum adæquatum Logicæ sint omnes tres operationes, asserimus tamen obiectum principale Logicæ Aristotelicæ esse syllogismum demonstrativum.

III.

Ens rationis Logicum ut esse cognitum, esse genus, &c. & universim omnes secundæ intentiones Logicæ non constituuntur formaliter per aliquam relationem fictam, neque per aliquod Ens diminutum, & abusivum, sed sunt denominationes extrinsecæ reales provenientes à formis realibus, scilicet cognitionibus taliter, vel taliter tendentibus in obiecta. Ens rationis Methaphysicum ed illud, quod tantum habet esse obiectivè in intellectu; Potest tàm intellectus creatus, quàm increatus cognoscere obiectum impossibile, adeoque tàm Deus, quàm Creatura, potest facere ens rationis, tàm per actum negativum, quàm affirmativum.

DE VNIVERSALIBVS, ET PRÆDICAMENTIS.

IV.

VNum in concreto est indivisum in se, & divisum, à quolibet alio, in abstracto vero, seù unitas, est negatio divisionis in se; Identitas realis est summa extremorum unitas, qua maior dari non potest, dicens ipsorum consensum in omnibus perfectionibus cum mutua affirmabilitate in recto; Distinctio est vera extremorum de se invicem negabilitas in recto, seù est negatio identitatis unius cum alio. Inter gradus metaphysicos eiusdem individui realiter identificatos nulla datur distinctio media, quæ à Scotistis vocatur formalis ex natura rei; Negamus etiam in creaturis omnem distinctionem virtualem, vel sit intrinseca, vel extrinseca, quæ sit capacitas ex parte obiecti ad sustinenda prædicata contradictoria, solum igitur agnoscimus inter prædictos gradus distinctionem rationis ratiocinatæ; Hinc negamus præcisionem obiectivam.

V.

Universale Metaphysicum est unum aptum esse in multis, non datur à parte rei neque in singularibus, neque extra singularia, neque in Idæis

in Idæis Platonicis, ſed ſolum in intellectu creato, à quo ſolo fit per cognitionem directam, & præciſivam non obiectivè, ſed formaliter. Univerſale Logicum eſt unum aptum prædicari de pluribus, in ipſa actuali prædicatione retinet univerſalitatem. Rectè dividitur in quinque quaſi ſpecies, quæ ſunt Genus, Species, Differentia, Proprium, & Accidens, hæc quinque prædicabilia benè definiuntur ſolitis definitionibus. Genus ut habeat rationem prædicabilis requirit plures ſpecies ſaltem poſſibiles, prædicatur de ſuis inferioribus per modum totius poteſtativi, & habet rationem partis actualis componentis unà cum differentia ſpeciem. Individuum eſt quod de uno tantum prædicatur; poteſt abſtrahi ratio communis ab omnibus individuis in particulari.

VI.

Ens reale creatum dividitur in decem prædicamenta, quæ ſunt Subſtantia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Actio, Paſſio, Quando, Ubi, Situs, Habitus; Subſtantiæ conceptus bene explicatur per hoc, quod ſit principium per ſe ſubſtinendi, & alijs ſubſtandi; dividitur in primam, & ſecundam, hoc eſt, in ſingularem, & univerſalem; Summum genus in prædicamento Subſtantiæ eſt ſubſtantia completa, & finita, adeoque excluditur Deus ab hoc prædicamento. Relatio prædicamentalis non conſiſtit in ſolo fundamento, nec in ſola ratione fundandi, nec eſt Entitas modalis diſtincta à fundamento, termino, & ratione fundandi, ſed conſtituitur formaliter per utrumque extremum, poſita ratione fundandi. Non datur adæquatè relatio ad terminum non exiſtentem.

EX LIBRIS PERIHERMENIAS.

VII.

Voces ſignificant primariò, & immediatè res, ſecundariò vero, & mediatè conceptus; Veritas formalis eſt conformitas cognitionis cum obiecto ſicuti eſt in ſe; Datur ſolum in actibus iudicativis, non reperitur ergo in rebus, neque in ſenſibus, neque in ſimplici apprehenſione, in quibus tantùm reperitur Veritas materialis, & radicalis; Veritas formalis non ſuſcipit magis, & minus, licet ſuſcipiat falſitas, adeoque una propoſitio licet non poſſit alia verior eſſe, poteſt tamen eſſe falſior, non eſt adæquatè intrinſeca actui vero; Ex duabus propoſitionibus contradictorijs de futuro

contin-

contingenti tàm absoluto, quàm conditionato altera est determinatè vera, & altera determinatè falsa, etiam præscindendo à Divina scientia; Actus semel verus non potest transire in falsum; nec è contrario.

EX LIBRIS PRIORVM, ET POSTERIORVM.

VIII.

DIscursus est progressus intellectus ab una notitia in aliam, hinc sequitur ad rationem discursus requiri pluralitatem notitiarum, itaut una notitia ex alia inferatur. Discursus includit essentialiter, non solum Conclusionem, sed etiam præmissas; Syllogismus est Oratio, in qua quibusdam positis aliud quid à positis necesse est contingere, eoquod hæc sint. Vis syllogistica fundatur in illis principijs: Dictum de omni; & dictum de nullo. Positis præmissis, quibus intellectus assensum præstitit, necessitatur ad assensum Conclusionis, tum quoad specificationem, tum quoad exercitium; Demonstratio est syllogismus faciens scire, alia est à priori, alia à posteriori; Demonstratio à priori procedit ex veris, primis, immediatis, & notioribus, causisque Conclusionis; Datur scientia de novo, quæ non est pura reminiscentia; & definitur cognitio certa, & evidens demonstrans de suo obiecto proprietates per certas demonstrationes. Dividitur in practicam, & speculativam, quæ diversitas desumitur ex fine utriusque; Potest in eodem intellectu stare simul actus veræ scientiæ, opinionis, & fidei cùm divinæ, tùm humanæ circa idem obiectum materiale.

EX PHYSICIS.

I.

PHysica, quæ est vera Scientia speculativa, habet pro obiecto attributionis Corpus naturale, ut naturale. Principia intrinseca Corporis naturalis sunt illa, quæ neque ex alijs, neque ex alterutris, sed ex his omnia fiunt; in fieri Corporis naturalis sunt tria, scilicet Materia, Forma, & eius Privatio, in facto esse vere sunt duo, Materia nimirum, & Forma; Materia prima, quæ est Substantia incompleta definitur positivè, & negativè; positivè sic Est primum subiectum uniuscuiusque ex quo fit aliquid, tum insit

non

non secundum accidens, & si aliquid corrumpitur in hoc abibit ultimum; negativè definitur: quod per se ipsam neque est quid, neque quantum, neque quale, neque aliquid aliud, neque negationes horum; sed id, de quo omnia prædicantur; est ingenerabilis, & incorruptibilis, est pura potentia physica, non metaphysica, quia includit actum entitativum, habet propriam existentiam, per quam saltem inadæquatè existit, præscindendo ab existentia formæ; & licet Materia prima non possit naturaliter existere spoliata omni forma substantiali, supernaturaliter tamen potest. Appetit appetitu innato omnes formas, non quidem appetitu simultatis, sed simultate appetitus; hic appetitus est indistinctus ab ipsa materia, est appetitus æqualis ad formas inæquales. Necessitas materiæ primæ colligitur ex conceptu quidditativo transmutationis substantialis, & ex universalissima inductione in cœteris mutationibus tum naturalibus, tum artificialibus. Essentia in rebus creatis non distinguitur realiter ab earum existentia.

II.

Forma substantialis definitur communiter: ratio ipsius quod quid erat esse rei; formæ materiales educuntur de potentia materiæ; Formæ Spirituales sicut non sustentantur à materia, ita neque in illius potentia continentur, nec ex illa educuntur, sed creantur à Deo. Forma licet sit pars principalior Compositi, tamen non est tota illius quidditas. In eodem vivente non dantur simul præter formam totalem aliæ formæ, vel corporeitatis, vel partiales, adeoque caro, os, cor, &c. solum materialiter, & non formaliter differunt. Privatio formæ subsequentis est principium per se fieri corporis naturalis, negationes propriè loquendo nihil sunt in esse rei, & extra intellectum; Compositum præter materiam, & formam includit unionem, quæ nectit utrumque extremum; hæc unio est modus substantialis superadditus materiæ, & formæ essentialiter requisitus ad constituendum unum compositum, in quo unica tantum datur unio recepta in Materia. Non distinguitur realiter compositum à suis partibus collectivè sumptis.

III.

Natura definitur: principium, & causa motus, & quietis eius, in quo est primo, & per se, & non secundum accidens; Ars dicitur Naturæ imitatrix, quia applicando activa passivis producere potest plures effectus naturales; Ars Chymica, seu Chrysopæia directè

ctivè concurrens, verum aurum efficiens, repugnat moraliter, non physicè; Causa est principium determinans cum virtute adesse aliquid; alia est materialis, alia formalis, alia efficiens, & alia finalis. Negamus in Causis efficientibus mutuam Causalitatem, & admittimus posse supernaturaliter eundem numero effectum pendere à duplici Causa totali. Actio, quæ definitur actus huius ad hoc, non distinguitur realiter à passione; quæ definitur: actus huius in hoc: probabilius est actionem recipi in passo. Causa finalis est illa, cuius gratia cœtera fiunt; Virtus Causæ finalis est sola bonitas appræhensa vera, vel apparens ipsius finis. Sola agentia intellectualia agunt formaliter propter finem.

IV.

Deus necessariò, & immediatè concurrit ad omnes, & singulos effectus Causarum secundarum; hic concursus Dei non est Physica prædeterminatio, quæ multiplici ex capite repugnat; Est igitur in actu primo concursus Dei cum Causis secundis exhibitio omnipotentiæ indifferentis, in actu secundo verò est ipsa actio, qua Deus, & Creatura indivisibiliter agunt: cum toto hoc tamen stat, quod Deus determinet creaturas ad individuationem effectus.

FINIS.

Disputabuntur publicè Florentiæ in Templo Societatis Iesu S. Ioannis Evangelistæ a Carolo Antonio Bindio Florentino. Anno 1696. Mense Die

FLORENTIÆ, MDCXCVI.

Ex Typograghia Petri Matini, sub Signo Leonis Aurei. *Super. perm.*